

ΕΥΗΧΗ ΣΑΛΠΙΓΓΑ

ΝΕΑΝΙΚΕΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ Ι. Ν. ΑΓΙΟΥ ΑΧΙΛΛΙΟΥ

• ιστοσελίδα Ι. Ν. Αγ. Αχιλλίου: www.inaa.gr | • e-mail: inaagr@gmail.com | • τηλέφωνο: 2410 537-159

ΤΕΥΧΟΣ 42

Χαίρει ἔχουσα, ἡ Θεσσαλία, σὲ ἀκοίμητον, φρογρόν, προστάτην,
καὶ τῆς Λαρίσης ἡ πόλις ἀδάμαντα, ἡ Ἐκκλησία τὴν εὔνηον σάλπιγγα,
τὸ τοῦ Υἱοῦ ὁμοούσιον κηρύσσας, Πάτερ Ἅγιε Ἱεράρχα Ἀχίλλιε,
Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτεγε, δωρῆσασθαι εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2025

Α' Οικουμενική Σύνοδος: 1700 χρόνια από τότε...

Το 2025 που διανύουμε είναι αφιερωμένο στα 1700 χρόνια από την Α' Οικουμενική Σύνοδο που έγινε στη Νίκαια της Βιθυνίας το 325 μ.Χ. και η εκκλησία μας κάθε χρόνο την Κυριακή των Αγίων Θεοφόρων Πατέρων εορτάζει, κατά την περίοδο της Πεντηκοστής, τη μνήμη των Αγίων Πατέρων, γιατί την ελευθέρωσαν από την πνευματική νόσο της αρειανής κακοδοξίας. Σημειώνουμε ότι στη Σύνοδο αυτή παρέστησαν και έδωσαν τη μαρτυρία τους υπέρ της πίστεως ο Μέγας Αθανάσιος, ο Άγιος Νικόλαος και ο Άγιος Σπυρίδων ο θαυματουργός.

Στην Α' Οικουμενική Σύνοδο του 325 μ.Χ. συμμετείχαν 318 θεοφόροι Πατέρες, οι οποίοι αναδείχθηκαν αληθινοί ποιμένες του λαού του Θεού, διατήρησαν ανόθευτη τη Διδασκαλία των Αποστόλων και ελευθέρωσαν την Εκκλησία από τη «λύμη», τον όλεθρο δηλαδή και την καταστροφή των αιρέσεων.

Η σύνοδος διετράνωσε την αποστολική πίστη και εμπειρία της Εκκλησίας ότι ο Ιησούς Χριστός δεν είναι κτίσμα, όπως πρέσβευε ο αιρεσιάρχης Άρειος, ούτε δημιούργημα του Θεού, αλλά είναι ο προαιώνιος Υιός και Λόγος του Θεού Πατρός, ομοούσιος με τον Πατέρα και το Άγιο Πνεύμα, ο οποίος ενανθρώπησε «ίνα ημείς Θεοποιηθώμεν», κατά τον περιεκτικό ορισμό του Μεγάλου Αθανασίου. Σημειωτέων ότι η Α' Οικουμενική Σύνοδος συνέταξε τα επτά πρώτα άρθρα του Συμβόλου της Πίστεως επί τη βάσει παλαιότερων συμβόλων, ενώ τα υπόλοιπα πέντε συντάχθηκαν από τη Β' Οικουμενική Σύνοδο (Κωνσταντινούπολη, 381).

Οι αιρέσεις και τα σχίσματα αρχίζουν από την εμμονή και προβολή του εγωιστικού θελήματος του ανθρώπου έναντι του Θεού. Η άγρυπνη προσοχή του τονίζει ο Απόστολος Παύλος είναι απαραίτητη γιατί η Εκκλησία θα κινδυνεύσει από «λύκους βαρείς». Είναι οι κίνδυνοι των ποικίλων αιρέσεων που επιβουλεύονται την πίστη και τη ζωή των λογικών προβάτων της χριστιανικής ποιμνής.

Απαιτείται μεγάλη προσοχή διότι ο κίνδυνος μπορεί να προέλθει από την απροσεξία τόσο των ποιμέ-

νων, όσο και γενικά των ανθρώπων της Εκκλησίας. Ας μη λησμονούμε ότι ο Άρειος, ο οποίος με την αιρετική του διδασκαλία συντάραξε την Εκκλησία, ήταν πρεσβύτερος της Αλεξανδρινής Εκκλησίας. Ο ιδιοτελής υπολογισμός, η αδιάκριτη αυτοπεποίθηση, το ατομικό συμφέρον, η προβολή του ιδίου εγώ, η έλλειψη του πνεύματος της υπα-

κοής στα παραγγέλματα του Ευαγγελίου και της Εκκλησίας, είναι από τις αιτίες που αποπλανούν από την ευθεία οδό και δημιουργούν πολλά προβλήματα στην πνευματική οικοδομή των ανθρώπων.

Έτσι προέκυψε εκείνο που στην εκκλησιαστική θεολογική γλώσσα ονομάζουμε αίρεση. Δηλαδή το να παρουσιάζει κανείς τις δικές του γνώμες και πεποιθήσεις ως διδασκαλία της Εκκλησίας και τη δική του ερμηνεία της θείας αποκαλύψεως ως ερμηνεία και διδασκαλία εκκλησιαστική. Η αίρεση δημιουργεί στην Εκκλησία κακό μεγαλύτερο από την αμαρτία. Ο αμαρτωλός πέφτει ως άτομο και είναι δυνατόν να ανανήψει και πάλι, κάνοντας χρήση των λυτρωτικών μέσων της Εκκλησίας. Ο αιρετικός όμως εκπίπτει οριστικά από το σώμα της Εκκλησίας. Κάθε αίρεση είναι εξάνθημα της ίδιας αρρώστιας του ανθρώπινου εγωισμού. Όλες οι αιρέσεις είναι του ίδιου φυράματος. Μ' αυτόν τον τρόπο όμως η αίρεση διαιρεί την Εκκλησία και καταστρέφει την ενότητά της. Η αίρεση κατά τους Άγιους Πατέρες συνιστά βλασφημία του Αγίου Πνεύματος. Η αίρεση κατασπαράζει το σώμα της Εκκλησίας. Αναμιγνύει την αλήθεια με την πλάνη. Γι' αυτό και είναι πολύ χειρότερη από μια άλλη θρησκεία. Εμφανίζεται ως κρυφός όγκος μέσα στο σώμα της Εκκλησίας. Είναι το φοβερό όπλο του σατανά εναντίον της Εκκλησίας, φοβερότερο και από τους διωγμούς. Έρχεται απ' έξω και γι' αυτό δε γίνεται αντιληπτή. Δεν σκοτώνει φθαρτά σώματα, αλλά ψυχές αθάνατες.

Η εκκλησιαστική ιστορία είναι γεμάτη από αιρέσεις και αιρετικούς. Η Εκκλησία διά την Αγίων και Θεοφόρων Πατέρων πολέμησε με πείσμα τις αιρέσεις για να προστατεύσει τα μέλη της και να κρατήσει ανόθευτη

ΕΥΗΧΗ ΣΑΛΠΙΓΓΑ

την αλήθεια του Χριστού.

Η αξία της Α Οικουμενικής Συνόδου πριν 1700 χρόνια βρίσκεται στο γεγονός ότι περιφρούρησε τη ζωή από την αιρετική διδασκαλία του Αρείου και των οπαδών του, οι οποίοι δίδασκαν ότι ο Χριστός είναι κτίσμα, δηλαδή άνθρωπος. Τότε πώς μπορεί να σώσει τον άνθρωπο; Η Σύνοδος «εν Αγίω Πνεύματι», εξέφρασε την παραδοθείσα πίστη της Εκκλησίας και διατύπωσε τη δογματική διδασκαλία αυτής περί του δευτέρου προσώπου της Αγίας Τριάδος, του Υιού και Λόγου του Θεού, του Θεανθρώπου Ιησού Χριστού.

Σύμφωνα με τη διδασκαλία της Ορθόδοξης Εκκλησίας, το όνομα του Χριστού φανερώνει ολόκληρη την Αγία Τριάδα: «Η του Χριστού προσηγορία του παντός εστίν ομολογία. Δήλοι γαρ τον τε χρίσαντα Θεόν και τον Χρισθέντα Υιόν και το χρίσμα, το Πνεύμα» (Μέγας Βασίλειος). Ο Θεός του Αβραάμ, του Ισαάκ και του Ιακώβ αποκαλύφθηκε σε εμάς στο πρόσωπο του Χριστού, με τη σάρκωσή Του. Ο σαρκωμένος, λοιπόν, Λόγος του Θεού, ο ιστορικός Θεάνθρωπος Ιησούς, είναι ακριβώς η ουσία της Αποκαλύψεως του Θεού, η ουσία της πίστεως. Στην ορθόδοξη πίστη μας και στο βίωμα της Εκκλησίας μας ο Χριστός είναι αχώριστος από την Εκκλησία και η Εκκλησία είναι αχώριστη από το Χριστό, ο Οποίος είναι η κεφαλή και η απαρχή της, η ζωή και το ήθος της. Όσοι αποχωρίζουν το Χριστό από την Εκκλησία ή την Εκκλησία από το Χριστό,

κάνουν το μεγαλύτερο σφάλμα και πέφτουν στην μεγαλύτερη πλάνη και αίρεση: Αποσαρκώνουν και απογυμνώνουν τον Χριστό, τον σαρκωθέντα Θεό Λόγο και Τον αποδιώκουν από το σώμα Του. Αυτό σημαίνει πως Τον αποδιώκουν από τον άνθρωπο και τον κόσμο.

Στο πρόσωπο του Θεανθρώπου Χριστού δόθηκε η μεγάλη μάχη και νικήθηκε κατά κράτος η δύναμη της αμαρτίας, η κατάρα του νόμου, η αδυσώπητη μοίρα των θνητών, το κράτος του θανάτου. Όσοι βαπτίζονται στο όνομα της Αγίας Τριάδος και ενδύονται τον Κύριο και εισέρχονται στο Σώμα Του, την Εκκλησία, με την Χάρη του Πνεύματος, οικειοποιούνται αυτή τη νίκη.

Έχουμε λοιπόν χρέος κι εμείς ως Ορθόδοξοι Χριστιανοί να γρηγορούμε και να αγωνιζόμαστε να κρατήσουμε σαν ιερή παρακαταθήκη την πίστη και τη διδασκαλία – ορθοπραξία των Αγίων Θεοφόρων Πατέρων και ως καθαρή συνέπεια της πίστεώς μας να ξεσκεπάζουμε τις όποιες σύγχρονες αιρέσεις. Να γνωρίζουμε δε ότι όλες οι αιρέσεις εξυπηρετούν συμφέροντα σκοτεινά και εργάζονται για την καταστροφή της πίστες. Να αγωνιζόμαστε, τέλος, για την προφύλαξη και του εαυτού μας και των αδελφών μας από το φοβερό αυτό δηλητήριο του Διαβόλου.

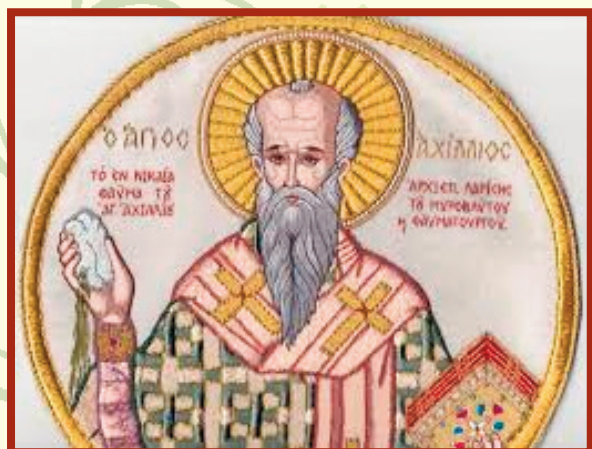
Ασπασία

ΚΑΛΟΤΑΞΙΔΟ ΤΟ ΠΑΣΧΑ

Πάντα μου άρεσαν τα ταξίδια... Πολλές φορές οι φίλοι μου χαμογελώντας μου λένε ότι γεννήθηκα με μια βαλίτσα στο χέρι... Κάπου άρχισα να το πιστεύω και εγώ! Είναι ωραίο να γνωρίζεις άλλους τόπους, πολιτισμούς, παραδόσεις, ανθρώπους. Οργανώνεις το ταξίδι σου όπως θες, το φέρνεις στα μέτρα σου, ζεις με τις αναμνήσεις του όταν ετοιμάζεις το επόμενο... Ένα όμως ταξίδι είναι το πιο όμορφο απ' όλα. Είναι το ταξίδι του Πάσχα, που καλούμαστε να ζήσουμε και φέτος. Η λέξη Πάσχα σημαίνει πέρασμα - διάβαση και εκ των πραγμάτων περιέχει την έννοια της κίνησης. Και πράγματι αποτελεί μια κίνηση σωτηρίας. Ο Χριστός με την Ανάστασή Του διαβαίνει από τον θάνατο στη ζωή και

οδηγεί τον άνθρωπο από τη φθορά στην αιωνιότητα. Μαζί Του καλεί όλους εμάς! Έχουμε μια προσωπική πρόσκληση σωτηρίας, μία μοναδική και ανεπανάληπτη δυνατότητα να ζήσουμε εμπειρικά το Πάσχα και όλοι να αποκατασταθούμε στον αρχικό μας προορισμό. Είναι ένα ταξίδι πνευματικό, προσωπικό και συνάμα πανανθρώπινο... Βαριά τα βήματα στον λόφο του Γολγοθά... Ξεχωριστή η εμπειρία της Ανάστασης. Πάσχα, μια μοναδική πορεία χαράς. Η ελπίδα εκπληρώνεται και η ανάμνηση Του γίνεται βίωμα και εμπειρία από την παρούσα ζωή στην ατέρμονη ζωή του παραδείσου! Καλή Ανάσταση! Καλοτάξιδο και το φετινό μας Πάσχα!

Α.Χ.

Ο Άγιος Αχίλλιος
στην πρώτη Οικουμενική Σύνοδο

Η πρώτη Οικουμενική σύνοδος συγκροτήθηκε το 325 μ. Χ. στην Νίκαια της Βιθυνίας στη Μικρά Ασία από τον Μέγα Κωνσταντίνο. Σκοπός ήταν να αντιμετωπιστεί η αίρεση του Αρείου, δηλαδή η λανθασμένη διδασκαλία που υποστήριζε, ότι ο Υιός του

Θεού, ο Ιησούς Χριστός είναι κτίσμα, άρα κατώτερος του Πατέρα. Ιεράρχες συζήτησαν διεξοδικά το θέμα προκειμένου να διατυπωθεί σωστά το δόγμα, δηλαδή να καταγραφεί η εμπειρία της ζωής της Εκκλησίας. Ανάμεσα τους ο Μητροπολίτης Λαρίσης Αχίλλιος

ΕΥΗΧΗ ΣΑΛΠΙΓΓΑ

που ταξίδεψε στη Νίκαια για αυτόν τον λόγο. Ο έμπειρος Ιεράρχης, έχοντας γνώση της αλήθειας, προσπάθησε να εξηγήσει σε όσους είχαν πλανηθεί το λάθος τους. Μάταιος κόπος! Όταν ο άνθρωπος βρεθεί πίσω από το οχυρό του εγωισμού, με φανατισμό υποστηρίζει τις θέσεις του, εθελotuφλεί απέναντι στην αλήθεια, υποστηρίζοντας εμμονικά το αφήγημα του. Τότε ο Άγιος Αχίλλιος αφού τα λόγια του έπεσαν σε δρόμο πετρώδη και ξηρό, προκειμένου να αποδείξει την αλήθεια χρησιμοποιεί στοιχεία από την κτίση. Στέκει στη μέση της Συνόδου με πίστη στον αληθινό Θεό, στα χέρια του κρατά μια σκληρή πέτρα και με δυνατή φωνή ως εύηχος σάλπιγγα λέει: εάν είναι ο Χριστός Υιός Θεού να βγει από την πέτρα λάδι! Πριν

αποσώσει τον λόγο του στάζαν τα χέρια του λάδι τόσο που γέμισε το πάτωμα εις έκπληξη των παρευρισκομένων. Το λάδι, δώρο Θεού, που νοστιμίζει την τροφή, επουλώνει τις πληγές και φωτίζει τα σκοτάδια συνηγορεί της αληθείας μέσω των χεριών του Επισκόπου Λαρίσης Αχιλλίου. Ο Άγιος μετά το τέλος της Συνόδου επέστρεψε στην επαρχία του, καλλιέργησε πνευματικά με μόχθο την Θεσσαλική γη, έσπειρε τον λόγο του Θεού, στήριξε μέχρι το τέλος της ζωής του το ποίμνιό του. Προσωπικότητα ισχυρή, μορφή ασκητική, αγέρωχος περνά από την ιστορία στο παρόν και πορεύεται στους αιώνες πρεσβεύοντας υπέρ ημών!

Αντώνης

«...σε ευχαριστώ που είσαι εσύ!»

Νομίζω ότι το καλύτερο που μπορεί να σου πει κάποιος δεν είναι απαραίτητα: "είσαι όμορφος, είσαι αστείος, είσαι γενναιόδωρος" ή κάτι τέτοιο.

Όχι. Νομίζω ότι το καλύτερο που μπορεί να σου πει κάποιος είναι "σε ευχαριστώ που είσαι εσύ".

Μια αναγνώριση ότι απλά η ύπαρξή σου είναι κάτι για το οποίο οι γύρω σου είναι ευγνώμονες.

Γιατί ενώ η ομορφιά, το πνεύμα, η γενναιοδωρία σου μπορεί πράγματι να είναι ο λόγος για τις ευχαριστίες τους, το "σε ευχαριστώ που είσαι εσύ" λέει ότι είσαι ξεχωριστός, κι αυτό είναι πιο πάνω από όλα.

Ότι εσύ είσαι μια ευλογία γι' αυτούς. Χωρίς καμία προσδοκία για κάτι άλλο.

Απλά να είσαι εσύ που δεν καθορίζεσαι από τα υπέροχα που κάνεις, μα από τα υπέροχα που είσαι κι εκτιμά κάποιος.

Ναι, πιστεύω ότι το καλύτερο που μπορεί να σου πει κάποιος είναι "σε ευχαριστώ που είσαι εσύ".

Αυτές οι λέξεις έχουν ένα βαθύ νόημα. Περιλαμβάνουν όχι μόνο ατομικά χαρακτηριστικά, αλλά ολόκληρη την ύπαρξή σου τα ελαττώματα, τις δυνάμεις, τις ιδιορρυθμίες και το ταξίδι που έκανες για να γίνεις αυτό που είσαι. Είναι μια αναγνώριση ότι η παρουσία σου, όπως ακριβώς είναι, φέρνει αξία και νόημα.

"Σε ευχαριστώ που είσαι εσύ" σημαίνει ότι η ύπαρξή σου, ο μοναδικός συνδυασμός εμπειριών και

προοπτικών, εκτιμάται.

Είναι μια αναγνώριση ότι δεν χρειάζεται να αλλάξεις ή να είσαι οτιδήποτε άλλο εκτός από τον εαυτό σου για να αξίζεις ευγνωμοσύνη.

Είναι μια δήλωση που ξεπερνά τα επιφανειακά χαρακτηριστικά και τιμά τη βαθύτερη ουσία της ψυχής σου.

Σε έναν κόσμο που συχνά μας ωθεί να κάνουμε περισσότερα, να αλλάξουμε τον εαυτό μας για να ταιριάξουμε σε διάφορα καλούπια, το να ακούς "ευχαριστώ που είσαι εσύ" είναι απελευθερωτικό. Επιβεβαιώνει ότι αυτό που είσαι, στον πυρήνα σου, αρκεί. Είναι μια γιορτή αυθεντικότητας και μια υπενθύμιση ότι ο πραγματικός εαυτός σου είναι το μεγαλύτερο δώρο σου στον κόσμο.

Οπότε, όταν κάποιος σου λέει αυτά τα λόγια, να ξέρεις ότι βλέπει και εκτιμά τον πραγματικό σου εαυτό. Και αυτό, στην απλότητα και την ειλικρίνεια του, είναι η υψηλότερη μορφή του καλού λόγου που μπορεί να πει ή να καταλάβεις ότι αισθάνεται ο άλλος για σένα. Και σαν επιμύθιο :

"Το ΕΓΩ δεν είναι αυτό που είστε. Όμως κάνει τόση φασαρία, που δεν μπορείτε να ακούσετε ποιος πραγματικά είστε." *λέει ο άγιος Πορφύριος.

Αγγελική

Μέγας Κωνσταντίνος ο Ισαπόστολος

Την 21η Μαΐου η Εκκλησία τιμά την ιερή μνήμη των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης, των βασιλέων. Η εορτή αυτή, όπως και των άλλων αγίων, καταδεικνύει περίτρανα την αιωνιότητα και καθολικότητα της Εκκλησίας. Ότι δηλαδή είναι αιώνια καθολική, αφού αναδεικνύει αγίους σε κάθε χρόνο και τόπο και από οποιοδήποτε περιβάλλον κι αν προέρχονται και τρόπο ζωής, Ακόμη και από βασιλείς, οι

οποίοι έχουν δύναμη, πλούτη και ανέσεις. Και αντιμετώπιζουν πολλούς πειρασμούς. Όπως βίας, δόξης, ηδονών κ.α. Πειρασμούς μεγάλους, οι οποίοι μάλιστα παλαιότερα ήταν μεγαλύτεροι, γιατί οι βασιλείς ήταν ανεξέλεγκτοι. Η θέλησή τους ήταν νόμος. Δεν περιορίζονταν από συντάγματα και νόμους και, ως εκ τούτου, μπορούσαν να διαπράξουν και τα φοβερότερα εγκλήματα.

Η εορτή, των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης, όπως και άλλων βασιλέων, αποδεικνύει ότι, παρότι έζησαν σ' ένα περιβάλλον, όπου οι προκλήσεις και οι πειρασμοί ήταν μεγάλοι, έζησαν με συναίσθηση της αμαρτωλότητάς τους και είλκυσαν τη χάρη του Θεού. Δεν υπήρξαν αναμάρτητοι. Η αναμαρτησία είναι ιδιότητα μόνο του Χριστού. Έζησαν όμως μια ζωή, που κρινόμενη γενικά και στο σύνολό της και όχι αποκλειστικά και μόνο στις λεπτομέρειές της, ήταν χριστιανική.

Κανένας άνθρωπος δεν είναι άγιος σε απόλυτη έννοια. Γιατί κανένας δεν είναι αναμάρτητος. Η προσωνυμία της αγιότητας δίνεται στους ανθρώπους με έννοια σχετική. «Εις Άγιος, εις Κύριος, Ιησούς Χριστός». Αν βγάλουμε τη μετάνοια, πόσοι θα μείνουν στον Παράδεισο; Ελάχιστοι. Αυτοί, που διατήρησαν την καθαρότητα που έλαβαν με το βάπτισμα. Και αυτοί θα είναι ως επί το πλείστον νήπια. Εύστοχα ειπώθηκε πως η ιστορία της σωτηρίας «δεν είναι παρά η ιστορία των προσπαθειών που αδιάκοπα επαναλαμβάνονται από το Δημιουργό Θεό για να γλυτώσει τον άνθρωπο από την αμαρτία του».

Στο πρόσωπο του Μεγάλου Κωνσταντίνου, παρατηρεί ο μακαριστός Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος Χριστόδουλος, «έγινε μία βαθύτατη εσωτερική αλλοίωση που μόνο η θεία Χάρις μπορεί να επιτελέσει. Αυτό άλλωστε είναι και η γοητεία του Χριστιανισμού. Εκείνη η θέα του Τιμίου Σταυρού παρά την Μιλβίαν γέφυρα το 312 μ. Χ., όπως ο ιστορικός Ευσέβιος μας την περιγράφει, υπήρξε η μεγάλη αφετηρία για όλα τα κατοπινά επιτεύγματά του».

Μετά, το όραμα που μέρα μεσημέρι είδε στον ουρανό. Τον Τίμιον δηλαδή του Κυρίου Σταυρό να αστράφτει ολοφώτεινος και την επιγραφή: «Εν τούτῳ νίκα», ο Μέγας Κωνσταντίνος επιτέθηκε στο ειδωλολατρικό στράτευμα του Μαξεντίου και το νίκησε. Ο Μαξέντιος γκρεμίστηκε στη γέφυρα και πνίγηκε στα νερά του Τίβερη ποταμού. Νικητής και θριαμβευτής εισήλθε την άλλη μέρα ο Μέγας Κωνσταντίνος στη Ρώμη, την αιώνια πόλη, και ανακηρύχθηκε αυτοκράτορας. Και αργότερα, όταν νίκησε και τον Λικίνιο, έγινε μονοκράτορας.

Πρώτη του ενέργεια μετά τη νίκη του κατά του Μαξεντίου ήταν να υψωθεί ο Τίμιος του Κυρίου Σταυρός στα κυριότερα μέρη της Ρώμης. Και το επόμενο έτος (313) υπέγραψε με το Λικίνιο το διάταγμα των Μεδιολάνων, με το οποίο κατέπαυσαν οι διωγμοί κατά των χριστιανών.

Άλλαξε και τη νομοθεσία τους κράτους επί το φιλανθρωπότερον. Από ειδωλολατρική σε Χριστιανική. Καταδίκασε το 321 με ειδικό διάταγμα τη δουλεία ως «αντίθετον προς την ισότητα των ανθρώπων, την οποίαν, edίδαξεν ο Κύριος». Με σειρά νόμων ζήτησε «να εξυψώση την οικογένειαν και να κτυπήση τα απάνθρωπα έθιμα, που εστρέφοντο κατά της ζωής της παιδικής ηλικίας, όπως την έκθεσιν και την πώλη-

σιν των βρεφών», που τη χαρακτήρισε «παιδοκτονίαν». Καθιέρωσε και την αργία της Κυριακής κ.ά.

Συγκάλεσε ακόμη την Α' Οικουμενική Σύνοδο, που καταδίκασε την αίρεση του Αρείου (325). Μετέφερε και την έδρα της αυτοκρατορίας από τη Ρώμη στην αρχόντισσα του Βοσπόρου Κωνσταντινούπολη. Και όταν προαισθάνθηκε το τέλος του, μετανόησε για τα αμαρτήματα που διέπραξε ως άνθρωπος και ως βασιλιάς και βαπτίσθηκε. Έβγαλε τη βασιλική αλουργίδα και φόρεσε το λευκό χιτώνα του βαπτίσματος, τον οποίο δεν αποχωρίσθηκε ως το τέλος της ζωής του.

Συνοπτική περιγραφή της επιβλητικής και αγίας μορφής του κάνει ένας βυζαντινός, γράφοντας πως ήταν: «Άνδρας λαμπρός σε όλα του. Στην αντρίκια του ψυχή, στην εξυπνάδα του μυαλού του, στην ποιότητα του λόγου του, στο περί δικαίου αίσθημα... στην πολεμική του ιδιοφυΐα, μέγας απέναντι στους βαρβάρους, ακαταμάχητος στις εμφύλιες συγκρούσεις, σταθερός και αμετάθετος στην πίστη».

Τη μεγαλειώδη του μορφή καταδεικνύει επίσης το καταπληκτικό γεγονός, που συνέβη μετά τη μακαρία κοίμησή του: «Επί τέσσερις σχεδόν μήνες, με τη σορό του αυτοκράτορα να κείτεται στο ναό των Αγίων Αποστόλων, οι πάντες συμπεριφέρονταν σαν ο Κωνσταντίνος να βρισκόταν ακόμη εν ζωή: οι άρχοντες προσέρχονταν στο ναό και προσκυνούσαν τον αυτοκράτορα, νόμοι εκδίδονταν στο όνομά του, και γενικά, όπως γράφει χαρακτηριστικά ο Ευσέβιος, ο Κωνσταντίνος υπήρξε ο αυτοκράτορας που αξιώθηκε από το Θεό να άρχει και μετά το θάνατό του»!

Αυτή όμως η τόσο μεγαλεπίβολη προσωπικότητα αντιλέγεται και πολεμείται όσο καμιά άλλη. Όπως γράφει σύγχρονός μας μελετητής του προσώπου και του έργου του Μεγάλου Κωνσταντίνου. «Δίχως άλλο, μετά τον Ιησού Χριστό, ο Μέγας Κωνσταντίνος είναι το πιο αμφιλεγόμενο πρόσωπο της εκκλησιαστικής μας ιστορίας». Αυτόν, που έθεσε τα θεμέλια του Βυζαντινού Πολιτισμού, τον οποίο πολιτισμό «οι ξένοι τώρα ερευνούν, μελετούν και θαυμάζουν», έρχονται κάποιοι μυωπάζοντες και εθελotuφλούντες να μειώσουν. Να σπιλώσουν την ιερή του μνήμη.

Η συντριπτική όμως πλειοψηφία των Ελλήνων Ορθοδόξων Χριστιανών σέβεται, τιμά και γεραίρει την αγιασμένη του μορφή και την ιερή του μνήμη. Γι' αυτό και ανεγείρει ναούς στο όνομά του και της μητέρας του Αγίας Ελένης. Τελεί σ' αυτούς θείες Λειτουργίες και εκκλησιαστικές ακολουθίες. Και δίνει στις βαπτίσεις των νέων της βλαστών τα ονόματά τους.

Στεκόμαστε με αίσθημα ευλάβειας και χρέους μπροστά στην ιερή του μορφή και παρακαλούμε οι πρεσβείες του προς το Θεό να συνοδεύουν τη ζωή μας.

Βασίλης